Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 4. 2013, sp. zn. 21 Cdo 2868/2012, ECLI:CZ:NS:2013:21.CDO.2868.2012.1

Číslo: 87/2013

Právní věta:

Čerpání dovolené soudcem není důvodem, pro který by mu mohla být krácena podle ustanovení § 35 odst. 3, věty první, zákona č. 236/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, víceúčelová paušální náhrada výdajů na reprezentaci a na odbornou literaturu.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 04.04.2013

Spisová značka: 21 Cdo 2868/2012

Číslo rozhodnutí: 87

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Dovolená na zotavenou, Soudci

Předpisy: § 151 předpisu č. 262/2006Sb.
§ 32 odst. 1 předpisu č. 236/1995Sb.
§ 348 odst. 1 písm. b) předpisu č. 262/2006Sb.
§ 35 odst. 1 předpisu č. 236/1995Sb.
§ 35 odst. 5 předpisu č. 236/1995Sb.
§ 5 odst. 2 písm. a) předpisu č. 236/1995Sb.
§ 5 odst. 3 předpisu č. 236/1995Sb.
§ 84 odst. 1 předpisu č. 6/2002Sb.
§ 84 odst. 4 předpisu č. 6/2002Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobce se žalobou podanou u Okresního soudu v Benešově dne 9. 7. 2010 (a změněnou se souhlasem soudu prvního stupně) domáhal, aby mu žalovaná zaplatila 10 728 Kč. Žalobu zdůvodnil zejména tím, že je „bývalým soudcem přidělený k výkonu funkce“ k Okresnímu soudu v B., kterému „zanikl mandát“ dnem 30. 6. 2010, a že po dobu výkonu funkce mu byly kráceny víceúčelové paušální náhrady výdajů za měsíce, v nichž čerpal dovolenou. Žalobce vychází z toho, že „i při čerpání dovolené zůstával ve funkci soudce“, že doba čerpání dovolené se považuje podle ustanovení § 348 odst. 1 písm. b) zák. práce za výkon práce a že žalovaná za dobu, po kterou čerpal dovolenou, nezměnila rozvrh práce „potud, že by mu při čerpání dovolené krátila (zastavila) nápad věcí“. Žalobce proto požaduje doplatek víceúčelové paušální náhrady výdajů za měsíce prosinec 2007,

únor, březen, červen, červenec, srpen a prosinec 2008, duben, květen, červenec, srpen, září a prosinec 2009 a březen, duben, květen a červen 2010, který včetně úroků z prodlení činí 10 728 Kč.

Žalovaná potvrdila, že žalobce je „bývalým soudcem Okresního soudu v B." a že mu za měsíce, v nichž čerpal dovolenou, byla „krácena" víceúčelová paušální náhrada výdajů. Požadované plnění žalobci nenáleží, neboť „po dobu, kdy je soudce na dovolené nebo v pracovní neschopnosti, je sice soudcem, ale fakticky funkci soudce nevykonává", a podle ustanovení § 35 odst. 3 zákona č. 236/1995 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) se mu proto krátí víceúčelová paušální náhrada výdajů.

Okresní soud Praha – východ, kterému byla věc usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2010 podle ustanovení § 12 odst. 1 o. s. ř. přikázána k projednání a rozhodnutí, rozsudkem ze dne 21. 7. 2011, opraveným usnesením ze dne 30. 11. 2011, rozhodl „mezitímně" tak, že „základ žalobního nároku je opodstatněný" a že „o náhradě nákladů řízení bude rozhodnuto v konečném rozsudku". Dospěl k závěru, že soudci náleží kromě platu podle ustanovení § 32 odst. 1 zákona č. 236/1995 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) též víceúčelová paušální náhrada výdajů na reprezentaci a na odbornou literaturu ode dne, v němž splnil zákonné podmínky pro výkon funkce, až do dne ukončení funkce, která se podle ustanovení § 35 odst. 3 zákona č. 236/1995 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) krátí za dobu, po níž soudce dočasně nevykonává funkci, v poměru k délce této doby. Vzhledem k tomu, že zákon č. 236/1995 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) pojmy „výkon funkce" či „dočasný výkon funkce" nevymezuje a že v zákoně č. 6/2002 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) se upravuje „pouze pojem dočasného zproštění výkonu funkce" soudce, je třeba při výkladu ustanovení § 35 odst. 3 zákona č. 236/1995 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) použít v souladu s ustanovením § 84 odst. 4 zákona č. 6/2002 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) přiměřeně ustanovení zákoníku práce a jiných pracovněprávních předpisů. Doba dovolené se podle ustanovení § 348 odst. 1 písm. b) zák. práce posuzuje jako výkon práce, a proto soudci přísluší za dobu čerpání dovolené víceúčelová paušální náhrada výdajů.

K odvolání žalované Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 2. 2012 potvrdil rozsudek soudu prvního stupně. Poté, co dovodil, že zákon č. 236/1995 Sb. (ve znění pozdějších předpisů), zákon č. 6/2002 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) a ani zákoník práce nedávají jednoznačnou odpověď na otázku, jak „hodnotit dobu čerpání dovolené z hlediska výkonu funkce soudce a nároku na víceúčelovou náhradu" výdajů na reprezentaci a na odbornou literaturu, odvolací soud uvedl, že „přímo nedefinovaný obsah výkonu funkce soudce" je třeba dovodit „výkladem jiných ustanovení" zákona č. 6/2002 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) „upravujících fungování soudů a působení soudce ve funkci při výkonu soudnictví". Vzhledem k tomu, že – jak vyplývá z ustanovení § 40, § 41 a § 42 zákona č. 6/2002 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) – soudce je „rozvrhem práce soudu, ke kterému je přidělen, zařazen do konkrétního soudního oddělení, které má vymezen konkrétní okruh věcí, které vyřizuje", když současně „z rozvrhu práce je zřejmé, jaký konkrétní okruh věcí každý jmenovitě uvedený soudce vyřizuje", a „podle rozvrhu práce jsou tak mimo jiné rozdělovány k vyřízení nově napadlé návrhy, žaloby, obžaloby", dospěl odvolací soud k závěru, že „soudce, který není zařazen (uveden) v rozvrhu práce, nemůže u tohoto soudu (fakticky) vykonávat funkci soudce" a že tedy, „a contrario, soudce zařazený (uvedený) v rozvrhu práce soudu, jemuž jsou podle rozvrhu práce stanovených pravidel přidělovány k vyřízení soudní spisy, popřípadě je pověřen jinou činností na úseku výkonu soudnictví, nepochybně vykonává funkci soudce" bez „ohledu na to, zda je z jakéhokoliv důvodu dočasně nepřítomen". Protože čerpání řádné dovolené soudcem „není důvodem pro změnu rozvrhu práce" a protože žalobci byly i po dobu čerpání dovolené „podle rozvrhu práce přidělovány k vyřízení nově napadlé věci", má žalobce právo na víceúčelovou paušální náhradu výdajů na reprezentaci a na odbornou literaturu i za dobu, po kterou čerpal dovolenou.

O k r e s n í s o u d Praha – východ poté rozsudkem ze dne 26. 4. 2012 žalované uložil, aby zaplatila žalobci 10 728 Kč a na náhradě nákladů řízení 600 Kč. Při svém rozhodování vycházel z toho, že o základu práva bylo pravomocně rozhodnuto, že v důsledku čerpání dovolené byla žalobci krácena

víceúčelová paušální náhrada výdajů za prosinec 2007 o 304 Kč, za únor 2008 o 304 Kč, za březen 2008 o 152 Kč, za červen 2008 o 457 Kč, za červenec 2008 o 1530 Kč, za srpen 2008 o 304 Kč, za prosinec 2008 o 834 Kč, za duben 2009 o 290 Kč, za květen 2009 o 152 Kč, za červenec 2009 o 1391 Kč, za srpen 2009 o 761 Kč, za září 2009 o 145 Kč, za prosinec 2009 o 695 Kč, za březen 2010 o 139 Kč, za duben 2010 o 290 Kč a za květen 2010 o 228 Kč a že žalobci náleží kromě jistiny také úroky z prodlení.

Proti rozsudku odvolacího soudu ze dne 21. 2. 2012 podala žalovaná dovolání. Namítá, že soudy měly postupovat podle ustanovení § 84 odst. 4 zákona č. 6/2002 Sb. (ve znění těchto předpisů), neboť ani zákon č. 6/2002 Sb. (ve znění těchto předpisů), ani zákon č. 236/1995 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) „nestanoví jinak", a že proto měly projednávanou věc posoudit přiměřeně podle ustanovení zákoníku práce a jiných pracovněprávních předpisů. Podle ustanovení § 348 odst. 2 a § 222 odst. 1 zákoníku práce přísluší soudci (stejně jako zaměstnanci) za dobu čerpání dovolené náhrada platu ve výši průměrného výdělku. V době „řádné dovolené" soudce „nemůže vykonávat fakticky svoji funkci, nemůže plnit konkrétní povinnosti, které pro něj vyplývají z rozvrhu práce", a zákon č. 6/2002 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) „s dočasnou nepřítomností soudce počítá a upravuje možnost zastoupení nepřítomných". Protože se podle ustanovení § 35 odst. 3 zákona č. 236/1995 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) krátí náhrady výdajů za dobu, po kterou soudce dočasně nevykonává funkci, nepřísluší mu ani víceúčelová paušální náhrada na reprezentaci a na odbornou literaturu. Přípustnost dovolání žalovaná dovozuje z ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. a navrhuje, aby dovolací soud zrušil rozsudky soudů obou stupňů a aby věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

N e j v y š š í s o u d dovolání žalované zamítl.

Z odůvodnění:

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) projednal dovolání podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů účinných do 31. 12. 2012, neboť napadený rozsudek byl vydán v době do 31. 12. 2012 (srov. čl. II bod 7 zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Podmínky přípustnosti dovolání proti rozsudku odvolacího soudu jsou obsaženy v ustanovení § 237 o. s. ř.

Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé (§ 237 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.), nebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil (§ 237 odst. 1 písm. b/ o. s. ř.), anebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. a jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam (§ 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.); to neplatí ve věcech, v nichž dovoláním dotčeným výrokem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 50 000 Kč a v obchodních věcech 100 000 Kč (k příslušenství pohledávky se přitom nepřihlíží) (§ 237 odst. 2 písm. a/ o. s. ř), ve věcech upravených zákonem o rodině, ledaže jde o rozsudek o omezení nebo zbavení rodičovské zodpovědnosti nebo pozastavení jejího výkonu, o určení (popření) rodičovství nebo o nezrušitelné osvojení (§ 237 odst. 2 písm. b/ o. s.

ř.) nebo ve věcech mezinárodních únosů dětí podle mezinárodní smlouvy, která je součástí právního řádu, nebo podle přímo použitelného předpisu Evropských společenství (Evropské Unie) (§ 237 odst. 2 písm. c/ o. s. ř.).

Žalovaná napadá dovoláním rozsudek odvolacího soudu, kterým byl rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé potvrzen. Podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. dovolání není přípustné, a to již proto, že soudem prvního stupně nebyl vydán rozsudek, který by byl odvolacím soudem zrušen. Protože nejde o žádný z případů uvedených v ustanovení § 237 odst. 2 o. s. ř. (soudy ve věci samé rozhodly mezitímně), může být tedy dovolání žalované proti rozsudku odvolacího soudu přípustné, jsou-li splněny předpoklady uvedené v ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je soudy rozhodována rozdílně, nebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak; k okolnostem uplatněným dovolacími důvody podle § 241a odst. 2 písm. a) a § 241a odst. 3 se nepřihlíží (§ 237 odst. 3 o. s. ř.).

Dovolací soud je při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu zásadně vázán uplatněnými dovolacími důvody (srov. § 242 odst. 3 o. s. ř.); vyplývá z toho mimo jiné, že při zkoumání, zda napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve smyslu ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř. ve věci samé po právní stránce zásadní právní význam, může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil.

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. přitom není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud za použití hledisek, příkladmo uvedených v ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř., dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé po právní stránce zásadní význam skutečně má.

Pro rozhodnutí v projednávané věci bylo (mimo jiné) významné vyřešení právní otázky, zda soudce má právo na víceúčelovou paušální náhradu výdajů na reprezentaci a na odbornou literaturu též za dobu, po kterou čerpá dovolenou. Tato právní otázka dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena. Nejvyšší soud proto dospěl k závěru, že dovolání žalované proti rozsudku odvolacího soudu je přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat podle zákona č. 236/1995 Sb., o platu a dalších náležitostech spojených s výkonem funkce představitelů státní moci a některých státních orgánů a soudců a poslanců Evropské parlamentu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákona o platu a dalších náležitostech představitelů“), podle zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích) ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákona o soudech a soudcích“) a podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zák. práce“), všech ve znění účinném v obdobích, za něž žalobce požaduje víceúčelovou paušální náhradu výdajů na reprezentaci a na odbornou literaturu.

Soudce jmenuje do funkce prezident republiky bez časového omezení (čl. 93 odst. 1, věta první, Ústavy, § 61 odst. 1 a § 63 zákona o soudech a soudcích). Funkce soudce je veřejnou funkcí (§ 74 odst. 1 zákona o soudech a soudcích), není však vykonávána v pracovním poměru; na vztahy

vyplývající z výkonu funkce soudce se proto zákoník práce nevztahuje (srov. též § 5 odst. 1 zák. práce). Obsahem funkce soudce je výkon soudnictví u soudu, k němuž byl soudce přidělen nebo přeložen.

Součástí funkce soudce je v první řadě pracovní vztah, který vzniká dnem, jenž byl stanoven jako den nástupu do funkce soudce, a zaniká dnem zániku funkce soudce (§ 84 odst. 1 zákona o soudech a soudcích). Pracovní vztah soudce se řídí zákonem o soudech a soudcích a zvláštními právní předpisy; nestanoví-li zákon o soudech a soudcích nebo zvláštní právní předpisy jinak, použijí se na pracovní vztah soudce přiměřeně ustanovení zákoníku práce a jiných pracovněprávních předpisů (§ 84 odst. 4 zákona o soudech a soudcích).

Zvláštním právním předpisem, který upravuje plat soudce (peněžité plnění poskytované soudci za práci vykonanou v jeho pracovním vztahu), je zákon o platu a dalších náležitostech představitelů. Soudci náleží plat ode dne, v němž splnil „zákonné podmínky pro výkon funkce“ (tj. ode dne, jenž byl stanoven jako den nástupu funkce), do dne ukončení pracovního vztahu (§ 34 odst. 1 a 7 zákona o platu a dalších náležitostech představitelů); není-li stanoveno jinak, soudci plat nenáleží za dobu, po kterou dočasně nevykonává funkci (tj. pracovní vztah jako součást své funkce) z důvodů, pro které se podle zákoníku práce zaměstnancům neposkytuje náhrada mzdy (srov. § 34 odst. 3 a 4 zákona o platu a dalších náležitostech představitelů).

Funkce soudce se neomezuje na pouhý pracovní vztah. Kromě výkonu práce v pracovním vztahu je součástí výkonu funkce zejména vystupování na veřejnosti (jinak by funkce soudce nemohla být „veřejnou“), účast na veřejném životě, která není na újmu řádného výkonu soudnictví (zejména v oboru práva), udržování a zvyšování vlastní odborné úrovně a účast na odborné přípravě a vzdělávání (zvyšování odborné kvalifikace) jiných osob (srov. například § 82, § 83 a § 133 odst. 2 zákona o soudech soudcích, § 115 zákona č. 120/2001 Sb. /ve znění pozdějších předpisů/). Při výkonu těchto činností, které rovněž jsou součástí funkce soudce, i když nepatří do jeho pracovního vztahu, vznikají soudci náklady.

Zákon o platech a dalších náležitostech představitelů přiznává náhradu výdajů spojených s výkonem funkce soudce (v pracovním vztahu nebo při jiné činnosti, která je součástí funkce soudce) tehdy, jde-li o výdaje na reprezentaci, o výdaje na dopravu veřejnými hromadnými dopravními prostředky, s výjimkou letecké dopravy, při tuzemských cestách spojených s výkonem funkce (tuzemských cestách), o výdaje na dopravu při zahraničních cestách spojených s výkonem funkce (zahraničních cestách), o výdaje na stravování při tuzemských cestách, o výdaje na stravování a některé další výdaje při zahraničních cestách, o výdaje na ubytování při tuzemských a zahraničních cestách a o výdaje na odbornou literaturu (§ 32 odst. 1 zákona o platu a dalších náležitostech představitelů). Zatímco náhrada výdajů soudce na dopravu veřejnými hromadnými dopravními prostředky, s výjimkou letecké dopravy, při tuzemských cestách, na dopravu při zahraničních cestách, na stravování při tuzemských cestách, na stravování a některé další výdaje při zahraničních cestách a na ubytování při tuzemských a zahraničních cestách přísluší soudci v prokázané výši, soudce své výdaje na reprezentaci a na odbornou literaturu nedokládá. Náhrada výdajů na reprezentaci a na odbornou literaturu se soudci poskytuje, aniž by své výdaje v tomto směru prokazoval, měsíčně v předem stanovené výši jako víceúčelová paušální náhrada výdajů (§ 5 odst. 2 písm. a/ zákona o platu a dalších náležitostech představitelů) procentem z platové základny (§ 5 odst. 3 zákona o platu a dalších náležitostech představitelů). Víceúčelová paušální náhrada výdajů na reprezentaci a na odbornou literaturu soudci náleží ode dne, v němž splnil „zákonné podmínky pro výkon funkce“ (tj. ode dne, jenž byl stanoven jako den nástupu funkce), do dne ukončení výkonu funkce (§ 35 odst. 1 zákona o platu a dalších náležitostech představitelů); za dobu, kdy soudce „dočasně nevykonává funkci“, se však víceúčelová paušální náhrada krátí „v poměru k délce této doby“ (§ 35 odst. 3, věta první, zákona o platu a dalších náležitostech představitelů).

Soudy správně uvedly, že pojem „dočasně nevykonává funkci“ užitý v ustanovení § 35 odst. 3, větě první, zákona o platu a dalších náležitostech představitelů není v zákoně definován, a že je proto třeba provést jeho vymezení výkladem zákona. Při tomto výkladu musí být v první řadě vzato v úvahu, že soudce dočasně (tj. v období určeném podle ustanovení § 35 odst. 1 zákona o platu a dalších náležitostech představitelů) nevykonává funkci jen tehdy, brání-li mu překážky ve výkonu práv a povinností v jeho pracovním vztahu, a současně, nemůže-li vykonávat ani další činnosti, které jsou součástí funkce soudce, jakož i to, že náhrada výdajů spojených s výkonem funkce soudce nepředstavuje – stejně jako náhrada výdajů v souvislosti s výkonem práce zaměstnance podle ustanovení § 151 a násl. zák. práce – odměnu (peněžité plnění) za práci vykonanou soudcem v pracovním vztahu, ale refundaci nákladů, které soudci vznikly (vznikají) v souvislosti s výkonem funkce a o nichž zákon stanoví, že mu musí být v prokázané nebo v paušálně stanovené výši uhrazeny a že je tedy soudce nenese ze svého.

Dovolenou se obvykle rozumí pracovní volno, na něž má právo každý, kdo je činný v pracovněprávním nebo obdobném vztahu a kdo splnil zákonem stanovené podmínky, a které slouží k odpočinku a ke zregenerování sil pro další výkon práce. Protože součástí funkce soudce je rovněž pracovní vztah, má soudce – jak vyplývá z přiměřeného užití zákoníku práce (§ 84 odst. 4 zákona o soudech a soudcích) – právo na dovolenou za podmínek stanovených v zákoníku práce.

Dobu, po kterou soudce čerpá dovolenou, nelze považovat za období, v němž by soudce „fakticky nevykonával svoji funkci“. Soud prvního stupně správně dovodil, že z přiměřeného užití ustanovení § 348 odst. 1 písm. b) zák. práce na pracovní vztah soudce vyplývá, že doba dovolené se považuje pro účely práva soudce na víceúčelovou paušální náhradu výdajů na reprezentaci a na odbornou literaturu za výkon práce. Na uvedeném závěru nic nemění ani to, že za dobu čerpání dovolené soudci přísluší místo platu – jak vyplývá z přiměřeného užití ustanovení § 222 odst. 1 zák. práce – náhrada platu ve výši průměrného výdělku. Ustanovení § 348 odst. 1 písm. b) zák. práce se totiž nepoužije – jak se uvádí v ustanovení § 348 odst. 2 zák. práce – jen pro účely práva na plat; hodnotí-li se doba dovolené k jiným účelům (a tedy rovněž pro účely práva soudce na víceúčelovou paušální náhradu výdajů na reprezentaci a na odbornou literaturu), považuje se za dobu výkonu práce. Protože doba čerpání dovolené je z hlediska výkonu práce hodnocena stejně jako doba, po kterou soudce skutečně koná práva a povinnosti ve svém pracovním vztahu, nelze již z tohoto důvodu považovat dobu čerpání dovolené za období, v němž by soudce „fakticky nevykonával svoji funkci“.

Funkci soudce navíc – jak vyplývá z výše uvedeného – nelze redukovat (jak to činí žalovaná) jen na pracovní vztah. Protože součástí výkonu funkce soudce jsou i další činnosti, lze rozumět „nevykonáváním funkce“ soudce ve smyslu ustanovení § 35 odst. 3, větě první, zákona o platu a dalších náležitostech představitelů pouze takový stav, kdy se vyskytne překážka, která brání soudci vykonávat vše, co patří do soudcovské funkce. Doba čerpání dovolené soudcem takovou překážku nepochybně nevytváří.

Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dobu čerpání dovolené soudcem nelze považovat za důvod, pro který by mohla být soudci krácena podle ustanovení § 35 odst.3 věty první zákona o platu a dalších náležitostech představitelů víceúčelová paušální náhrada výdajů na reprezentaci a na odbornou literaturu.

Protože rozsudek odvolacího soudu je – i když nikoliv ze zcela přiléhavých důvodů – z hlediska uplatněných dovolacích důvodů správný a protože nebylo zjištěno (a ani dovolatelkou tvrzeno), že by byl postižen některou z vad uvedených v ustanovení § 229 odst. 1 o. s. ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř., anebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání žalované podle ustanovení § 243b odst. 2, části věty před středníkem, o. s. ř. zamítl.